

men dog med en saadan Udstrækning, at det paa ingen Maade lader sig gjøre at lægge dem over til andre Sogne. Hvad nu angaaer Bestemmelsen i Loven om Sognefogdernes Aldersstillæg, da skal jeg ikke udtale mig videre derom, men ligesom erklære, at jeg har særdeles meget imod en sliq Bestemmelse. Jeg kan ikke gaae ind paa en saadan Bestemmelse, og det saa meget mindre, som det udtrykkelig er bestemt i § 2, at dette Aldersstillæg ogsaa uden videre skalde tilfalde de allerede ansatte Sognefogder, uden at Communen eller Sogneforstanderskabet paa nogen Maade har den mindste Indflydelse paa Valgene af de Mænd, de kunne ønske til denne Post. Ved Communalanordningen af 1841 ere disse Forhold ogsaa for endeel blevene sammenblandede med Sogneforstanderskabernes Forretninger, saa at det paa ingen Maade kan nægtes, at Sognefogderne ikke ogsaa tildeels ere Communalbestillingsmænd, og dog vil man nu indrømme ham en saa stor Løn, at han derfor kan blive sat i Stand til at holde en Karl Varet igjennem, og det vil man gjøre uden at give Beboerne den aller ringeste Indflydelse paa Valget af ham, og saaledes tvinge Beboerne til at betale saa stor Løn og Aldersstillæg, selv til de allerudueligste Subjecter, uden Hensyn til at man i mange andre langt vigtigere communale Forhold, f. Ex. til Amtsrådet, fordrer det aldeles gratis.

Da nu denne Sag er undergaaet Forhandling paa et andet Sted, har man selvfølgelig derved havt Leilighed til at kjende de forskjellige Betragtninger over Sagen, men, som det forekommer mig, ogsaa i enkelte Tilfælde meget forunderlige Betragtninger. Jeg skal blot herved tillade mig at paapege et Exempel. Der er nemlig af en æret Landsstingsmand fra Veile udtalt ved denne Sags første Behandling, og navnlig da Talen dreiede sig om at bebreide den ærede Justitsminister, at han havde sat et Maximum for Størrelsen af Løn for Sognefogderne: „Det forekommer mig, at den Opgave af Regjeringen at varetage Skatteydernes Interesse mod dem, der ere valgte af Skatteyderne selv, grændser noget nær til det Komiske,“ — men da Talen derefter under samme Forhandling kom til at dreie sig

om Forstanderskabernes eller Folkets Ret til at have Indflydelse paa Valg af Sognefogderne, da udtalte den samme ærede Landsstingsmand: „men at Sogneforstanderskaberne skalde have Ret til at vælge Personer, som ikke have det Mindste at gjøre med den communale Forvaltning, var uprincipmæssig“. Jeg kan ikke nægte, at en saadan Udtalelse i een og samme Forhandling efter mine Anskuelser grændser meget nær til det Komiske, naar der det ene Sted siges, at disse Mænd vælges af Skatteyderne selv, og bagefter siges, at de ikke have det Mindste med Communalvæsenet at gjøre; men man seer jo heraf, hvorledes saadanne lærde Mænd forstaae at vende Argumenterne, for at naae, hvad de helst ønske at naae.

Formanden: Jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand om ikke at gaae ind paa en Kritik af Landsstingets Forhandlinger. Hvis den ærede Rigsdagsmand vil paaberaabe sig en factisk Omstændighed eller en Utiring, som er falden under Forhandlingerne der, kan det være berettiget, men en Kritik maa han ikke anfille over dets Forhandlinger.

B. Nørgaard: Ja, jeg er allerede færdig med hvad jeg derom vilde sige.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har allerede sagt altfor Meget.

B. Nørgaard: Ja, jeg skal nu blot tillade mig at bemærke, at naar der paa det andet Sted er foretaget den Forandring i Loven, at den skal have en midlertidig Character, ved at indsætte Ordene „indtil videre“, da kan jeg heller ikke deri finde nogen videre Tilfredstillelse, saameget mindre som det fremgaaer af Forhandlingen, at Hensigten med denne Forandring er begrundet deri, at Herredsfogderne i sin Tid skulle have 1 eller 2 ridende Politibetjente, for at lette Sognefogderne deres formeentlig besværlige Kald. Jeg skal nu, efterat have gjort disse Bemærkninger, ikke udtale mig videre paa Sagens nærværende Trin; kun skal jeg tillade mig at tilføie, at Bestemmelsen om Alders-